

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116228981
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4116228981.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Praha 4 - Michle, Želetavská 1425/1, IČO: 64 948 242, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky zahraničnej osoby: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Šancova 1/A, IČO: 47 251 336, zastúpený Advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Bratislava, Červeňova 14, IČO: 35 885 459, proti žalovanej: H. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., o zaplatenie 713,90 eura s príslušenstvom, o vzájomnej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10Csp/187/2016-179 z 24. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovanej o d m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 10Csp/187/2016-179 z 24. júna 2019, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 713,90 eura s úrokom z omeškania 8,05 % ročne z 641,65 eura od 26. 05. 2015 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalším výrokom vzájomnú žalobu žalovanej zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Ďalej zrušil výrok IV. rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10Csp/187/2016-101 z 12. júla 2017.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 497, § 504 Obchodného zákonníka, § 23a ods. 1, § 23a ods. 2 písm. b/ zákona č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa v znení od 01. 01. 2000 do 24. 11. 2004, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 4 (v znení účinnom do 31. 12. 2007, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 (v znení účinnom do 01. 01. 2008) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 3 ods. 6, § 4 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 4 písm. a/ a § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

3. V odôvodnení rozhodnutia poukázal súd na to, že žalobca žalobou požadoval, aby súd rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť mu 713,90 eura s úrokmi z omeškania 8,05 % ročne z 641,65 eura od 26. 05. 2015 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že ako veriteľ uzavrel so žalovanou ako dlžníčkou 15. 11. 2004 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej karty č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe žiadosti žalovanej o vydanie kreditnej karty. Žalovanej poskytol úverový rámec 663,88 eura (20 000 Sk) a žalovaná sa zaviazala čerpané prostriedky vracať v splátkach 10 % z čerpaného úverového rámca. Žalovaná v zmluve prehlásila, že bola oboznámená s Obchodnými podmienkami na vydanie a používanie kreditných kariet, ktoré tvoria súčasť zmluvy, prevzala ich, súhlasí s nimi a bude ich dodržiavať. Poukázal na čl. III bod 2, čl. IV bod 1, čl. IV bod 2, čl. IV bod 6 a čl. IV bod 11 Obchodných podmienok. Žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním svojej záväzku, bol oprávnený uplatniť ďalšie kroky podľa Obchodných

podmienok. Podaním z 20. 03. 2015 "Upomienka č. 2 - výzva na úhradu povinnej minimálnej splátky" vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Keďže zo strany žalovanej neprišlo k úhrade pohľadávky, vyhlásil listom z 25. 05. 2015 mimoriadnu splatnosť úverového rámca k 25. 05. 2015 "Zosplatenie - oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzva na úhradu celého zostatku úveru" a žalovanú vyzval na zaplatenie celého záväzku. Dlžná suma 713,90 eura vyčíslená k 25. 05. 2015 pozostáva z istiny 641,65 eura, úrokov 39,10 eura a poplatkov 33,15 eura. Žalovaná od 15. 11. 2015 do 05. 02. 2015 čerpala 5 822,99 eura a istina 641,65 eura predstavuje nezaplatený rozdiel sumy, ktorú žalovaná čerpala a uhradila. Žalovanej boli naúčtované úroky 1 017 eura a uhradila 977,90 eura, 39,10 eura teda predstavuje nezaplatený rozdiel medzi zaúčtovanými a neuhradenými úrokmi, Žalovanej boli naúčtované poplatky 602,47 eur a uhradila 569,32 eur a tak 33,15 eura predstavuje nezaplatený rozdiel medzi naúčtovanými a zaplatenými poplatkami.

4. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že je nedôvodná, pretože žalobca požaduje priznanie úžery a navrhla ju zamietnuť. Namietala, že tvrdenia žalobcu sú nepravdivé, pretože zmluva neexistuje, existuje iba žiadosť, z ktorej nie je zrejmé aký vysoký je úverový rámec, splátka a neobsahuje ani náležitosti zmluvy o úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z., a to dohodu o mesačnej splátke, úroku, RPMN, priemernej RPMN a dobu na ktorú sa úver poskytuje, preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktorú je absolútne neplatná. Žalobca voči nej použil nekalé praktiky a nečestný prístup. Obchodné podmienky nie sú čitateľné a nebola s nimi oboznámená. Napriek tomu splácala svoj záväzok a žalobcovi zaplatila viac ako jej poskytol, pretože vyčerpala 5 822,99 eura a uhradila 6 735,08 eura, a teda žalobca sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o 912,09 eura, ktoré navrhuje vydať.

5. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) o žalobe a vzájomnej žalobe rozhodol prvýkrát rozsudkom z č. k. 10Csp/187/2016-101 z 12. júla 2017 tak, že žalobu zamietol a vzájomnej žalobe vyhovel, žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania a žalobcovi uložil zaplatiť súdny poplatok 54,50 eura. Súd nemal za preukázané, že by strany sporu uzavreli platnú zmluvu o úvere, pretože nebolo preukázané, že by žalobca informoval žalovanú o ročnej úrokovej miere, pričom dohoda o úrokoch je jednou z podstatných náležitostí zmluvy o úvere a mal za preukázané, že žalovaná vrátila žalobcovi viac ako čerpala, a teda sa žalobca na jej úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 5Co/99/2018-157 z 6. marca 2019, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil.

6. Právny zástupca žalobcu na ďalšom pojednávaní uviedol, že žalobca oznámil žalovanej, že jej žiadosť akceptoval poštou, pričom doklad o doručení nemá k dispozícii. Žalovaná v plnej výške neuhradila už splátku za december 2014 splatnú v januári 2015. Žalobca od zmluvy neodstúpil. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že na svojich predchádzajúcich námietkach už netrvá, ale trvá na tom, čo uviedla v písomnom vyjadrení predloženom súdu z ktorého vyplýva, že uzavrela so žalobcom zmluvu o úvere a do omeškania so splácaním splátok sa dostala, pretože mala zdravotné problémy a tým sa jej príjem znížil, avšak žalobca jej nevyšiel v ústrety. Tým, že žalobca od zmluvy odstúpil, zmluva sa od začiatku zrušila a on nemá nárok na zaplatenie požadovanej sumy, ale ona má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Súd prvej inštancie vykonal ďalšie dokazovanie, z ktorého dospel k záveru, že v konaní nebolo sporné, že žalobca umožnil žalovanej prostredníctvom vydanéj karty opakovane čerpať peňažné prostriedky prostredníctvom úverového rámca a ani to, že žalovaná peňažné prostriedky opakovane čerpala od 15. 11. 2005 do 05. 02. 2015 a platila žalobcovi splátky a v nich istinu, úroky, úroky z omeškania a poplatky od 16. 11. 2005 do 12. 06. 2015. V konaní bolo spočiatku sporné, či medzi stranami bola uzavretá platná zmluva. Žalovaná neskôr túto skutočnosť už nenamietala a z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu, výpovede žalovanej a aj z listiny označenej ako žiadosť a zmluva mal súd prevej inštancie za preukázané, že žalovaná požiadala žalobcu o vydanie kreditnej karty, žalobca jej žiadosť akceptoval, čo jej aj oznámil, preto bola zmluva podľa čl. III bod 1 Obchodných podmienok uzavretá. Nasvedčuje tomu aj to, že žalovaná peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom čerpala. Pretože žalobca pri uzavretí zmluvy a plnení z nej konal ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ posúdil zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 25. 11. 2004, na ktorú sa vzťahuje § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy s poukazom na § 879j Občianskeho zákonníka a aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (§ 1 ods. 3).

8. Prvoinštančný súd uviedol, že pre tento typ úveru je typické, že nie je objektívne možné v zmluve uviesť konečnú splatnosť úveru, počet splátok, celkové náklady úveru, konkrétny výpočet RPMN, pretože nie sú presne známe podstatné náležitosti na zdefinovanie týchto náležitostí, ktorých absenciu v konaní namietala žalovaná, pretože celá úverová zmluva sa priebežne čerpá a dopĺňa. Keďže zmluva má písomnú formu bola podľa § 4 ods. 1 tohto zákona a v konaní nebolo sporné, že žalovanej bol úver poskytnutý a čerpala ho podľa § 4 ods. 4 písm. a) tohto zákona, bola zmluva uzavretá platne bez ohľadu na to, či obsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 a 3, ktoré žalovaná už nenamietala. Nebolo preukázané, že by zmluva obsahovala nejaké neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 Občianskeho zákonníka, ktoré žalovaná už nenamietala. Zo zmluvy a aj výpovede žalovanej bolo preukázané a nebolo sporné ani to, že strany boli dohodnuté na úverovom limite a výške splátky. Žalobca bol okrem toho podľa § 3 ods. 6 tohto zákona povinný informovať žalovanú aj o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a o podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená. Podľa bodu 4 zmluvy je časť zmluvy určená odkazom na Obchodné podmienky, v ktorých sú uvedené podmienky, za ktorých môže byť zmluva zmenená a doplnená, dohodnutý nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov, čo žalovaná nenamietala s tým, že výška úrokovej sadzby určuje uverejnením, čo žalovaná namietala. Žalovaná v bode 2 zmluvy prehlásila, že s obchodnými podmienkami bola oboznámená, prevzala ich, súhlasí s nimi a bola oboznámená a prevzala aj sadzobník. Hoci žalovaná namietala, že s ňou žalobca obchodné podmienky individuálne neprejednal, z jej výsluchu bolo preukázané, že jej ich žalobca dal k dispozícii a žalovaná proti nim nenamietala. Výsluchom žalovanej bolo preukázané, že žalobca jej zasielal výpisy z účtu, z ktorých boli zrejme úroky, úroky z omeškania a poplatky, ktoré žalovaná akceptovala, platila ich a nenamietala ich. Súd prvej inštancie v súvislosti so splnením alebo nesplnením informačnej povinnosti, v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, vzal na zreteľ body 2 a 4 zmluvy a dospel k záveru, že žalobca si svoju informačnú povinnosť splnil a aj to, že strany boli dohodnuté na úrokoch a poplatkoch podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. Keďže nebolo sporné, že žalovaná nevrátila žalobcovi všetky peňažné prostriedky, ktoré od neho čerpala, nezaplatila úroky a poplatky, je žaloba v časti o zaplatenie istiny v celom rozsahu dôvodná.

9. Vrátenie plnenia sa malo vykonať v splátkach, avšak žalobca požaduje od žalovanej vrátenie celého plnenia, preto bol povinný preukázať, že žalovaná bola podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v omeškaní so zaplatením jednej splátky dlhšie ako 3 mesiace, keď ju písomne upozornil v lehote nie krajšej 15 dní na výkon tohto svojho práva a že sa tento právny úkon dostal do jej sféry dispozície. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením časti splátky za mesiac december 2014 splatnej 15. 01. 2015 a bola v omeškaní aj s nasledujúcimi splátkami. Z upozornenia vyplýva, že žalobca ju upozornil listom z 20. 03. 2015, t.j. po tom, ako bola v omeškaní so zaplatením 3 splátok na možnosť požadovať predčasné vrátenie úveru. Z doručky, ktorá je verejnou listinou, hoci na nej absentuje dátum prevzatia písomnosti, vyplýva, že toto upozornenie bolo žalovanej doručené a jeho doručenie žalovaná nenamietala. Keďže žalobca si nárok na predčasné vrátenie celého úveru uplatnil až 25. 05. 2015, t.j. po uplynutí úložnej lehoty predĺženej o 15 dní, mal súd prvej inštancie za preukázané, že splnil všetky podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nebolo sporné, že žalovaná svoj peňažný dlh riadne a včas nesplnila podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto sa podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka dostala sa do omeškania a žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy odo dňa uvedeného v žalobe, kedy bola v omeškaní s celou dlžnou sumou. Pretože záväzkový vzťah vznikol 15. 11. 2004 má žalobca nárok na úroky z omeškania podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., v znení účinnom do 31. januára 2013 vo výške 8,05 % ročne, keďže základná úroková sadzba ECB bola v prvý deň omeškania 0,05 % a žalobcovi patrí úrok o 8 percentuálnych bodov vyšší. S poukazom na uvedené dospel prvoinštančný súd k záveru, že žaloba je dôvodná aj v časti o zaplatenie úroku z omeškania z nezaplatenej istiny úveru.

10. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 713,90 eura s úrokom z omeškania 8,05 % ročne z 641,65 eura od 26. 05. 2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 232 ods. 3 CSP, pretože nebol dôvod určiť dlhšiu lehotu na splnenie uloženej povinnosti. Keďže k bezdôvodnému obohateniu neprišlo, nie je vzájomná žaloba žalovanej dôvodná, v dôsledku čoho ju súd zamietol a ani sa nezaoberal vznesenou námietku premlčania zo strany žalobcu.

11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, a pretože žalobca bol v konaní úspešný a žalovaná netvrdila žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP a ani ich súd nevzhladol, rozhodol, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100

% . O výške trov rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 255 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

12. Keďže súd prvej inštancie v prvom rozsudku, ktorý bol zrušený, vzájomnej žalobe žalovanej vyhovel, rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť súdny poplatok zo vzájomnej žaloby podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. vo výške 54,50 eura podľa položky 1 písm. a/ a poznámky 2. k položke 1. Pretože tento rozsudok bol zrušený a v tomto rozhodnutí súd vzájomnú žalobu žalovanej zamietol, je toto rozhodnutie o poplatkovej povinnosti nesprávne, a preto ho súd podľa § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. aj bez návrhu zrušil.

13. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobu zamietol a zároveň, aby uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 912,09 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadala priznať aj náhrady trov konania. Namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Opätovne poukázala na to, že 15. 11. 2004 uzatvorila so žalobcom Žiadosť o zmluvu o vydaní kreditnej karty, ktorou jej bol schválený úverový rámec vo výške 641,65 eura. V zmluve okrem výšky poskytnutého úverového rámca nebolo o úvere uvedené nič, absentovali v nej všetky podstatné údaje týkajúce sa úveru. Zdôraznila, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, preto sa nedostatok náležitostí v úverovej zmluve sankcionuje tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom k tomuto záveru, je potom povinná vrátiť len to, čo kreditnou kartou čerpala. Z výpisu z kartového účtu, resp. prehľadu čerpania z kartového účtu, ktorého správnosť nenamietala, bolo zistené, že žalovaná vyčerpala celkovo sumu 5 822,99 eura, žalovaná celkom uhradila 6 735,08 eura. Do pozornosti odvolacieho súdu dala rozhodnutie Okresnému súdu Malacky sp. zn. 32/Csp/112/2017 z 22. novembra 2018, rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 24Csp/16/2018 z 6. novembra 2018. Ďalej poukázala na § 4 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Záverom zdôraznila, že dňa 25. 05. 2015 zosplatnil úver, čím zmluva zanikla a je neplatná. Vychádzajúc z § 457 Občianskeho zákonníka teda žalovaná nebola v danom čase dlžná nič, ale žalobca mal plniť žalovanej vrátiť zaplatené peniaze späť. Žalovaná čerpala 5 822,99 eura a celkovo zaplatila 6 735,08 eura, v dôsledku čoho sa žalobca bezdôvodne obohatil o 912,09 eura.

14. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, uvádzajúc, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby ho potvrdil. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, je dostatočne odôvodnené a súd sa v danom rozhodnutí vysporiadal so všetkými právne relevantnými skutkovými a právnymi tvrdeniami strán sporu podstatnými pre posúdenie uplatňovaného nároku. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o karte je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie zákonnej náležitosti úverovej zmluvy vyplývajúcej z § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Tieto tvrdenia sú nesprávne a odporujúce právnej úprave platnej v čase uzatvorenia Zmluvy o karte, ako aj ustálenej rozhodovacej praxe súdov SR. Zdôraznil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o karte tzv. revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník v prípade takéhoto úverového vzťahu stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Poukázal na § 3 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 zo dňa 27. januára 2011, z ktorého vyplýva, že „RPMN nie je vždy možné v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami. Revolvingový úver je však typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplatný právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné. To však už dobre možné nie je v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Zákon o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z.) preto aj výslovne počítá s nemožnosťou určenia RPMN.“ Z bodu 2 Zmluvy o karte vyplýva, že žalovaná vyhlásila, že bola pred podpisom Zmluvy o úvere oboznámená a prevzala Obchodné podmienky na vydanie a používanie kreditných kariet (ďalej len „OP“), s týmito súhlasila a zaviazala sa ich dodržiavať. Zároveň vyhlásila, že pred podpisom Zmluvy o úvere bola oboznámená so Všeobecnými obchodnými podmienkami na vykonávanie bankových obchodov (ďalej len „VOP“) vydanými právnym predchodcom žalobcu, súhlasila

s nimi a zaviazala sa ich dodržiavať. Vyhlásila tiež, že bola oboznámená so Sadzobníkom poplatkov a súhlasila s ním. Do pozornosti odvolacieho súdu dal aj § 3 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, čl. III bod 11 OP a čl. II OP. S poukazom na uvedené je zrejmé, že tvrdenie žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, je irelevantné a nedôvodné, pretože predmetnú náležitosť nie je možné pri danom druhu úverového produktu stanoviť.

15. Odvolateľ poukázal aj na to, že nebolo preukázané ani to, že by zmluva obsahovala nejaké neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 Občianskeho zákonníka, ktoré skutočnosti žalovaná v priebehu konania už nenamietala. Zo zmluvy a výpovede žalovanej bolo preukázané, a ani to nebolo v konaní sporné, že strany boli dohodnuté na úverovom limite a výške splátky. Zároveň uviedol, že sa v plnom rozsahu aj naďalej pridržiava všetkých svojich doposiaľ uvedených tvrdení a predložených listinných dôkazov, pričom je toho názoru, že uplatnený nárok je dôvodný v celom uplatnenom rozsahu. Záverom si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

16. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že úverová zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti zmluvy podľa zákona č. 258/2001 Z. z., preto je bezúročná a bez poplatkov. Do pozornosti odvolacieho súdu dala § 2 písm. a/, b/ a c/, § 4 ods. 4, § 4 ods. 2 písm. g/ a § 4 ods. 5 uvedeného zákona. Opätovne poukázala na to, že úverová zmluva neobsahuje zákonné náležitosti, v dôsledku čoho je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Na podporu správnosti svojich tvrdení poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 23Co/397/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/203/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11co/502/2014, rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-168/05 Z., rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 13. septembra 2019 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 371/2018 z 4. septembra 2018. Vzhľadom k uvedenému zotrváva na podanom odvolaní a rozhodnutie súdu prvej inštancie navrhuje zrušiť a rozhodnúť tak, že žalobu žalobcu súd zamietne a zároveň žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 912,09 eura a prizná jej náhradu trov konania.

17. K vyjadreniu žalovanej k vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril žalobca, ktorý zdôraznil, že sa v plnom rozsahu pridržiava všetkých doposiaľ uvedených skutkových ako aj právnych tvrdení a rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, pričom predmetné rozhodnutie je dostatočne odôvodnené a zákonné. Žalovaná vo vyjadrení opätovne poukázala na skutočnosti, ktoré už prezentovala a ku ktorým sa žalobca dostatočne vyjadril a vysporiadal sa s nimi aj súd prvej inštancie. Opätovne poukázal na § 3 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 zo dňa 27. januára 2011 ako aj na skutkové a právne závery uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/99/2018-157 z 6. marca 2019, ktorým zrušil prvotné rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pokiaľ ide o s rozhodnutia súdov, na ktoré poukazovala žalovaná vo svojom podaní z 06. 11. 2019, uviedol, že predmetné rozhodnutia nie sú na daný prípad aplikovateľné, pretože súdy v rámci jednotlivých konaní posudzovali súlad Zákona o spotrebiteľských úveroch a jednotlivých úverových zmlúv, na základe ktorých boli klientom poskytované iné druhy spotrebiteľských úverov, než ako tomu bolo v danom prípade. V zmysle uvedených skutočností sú tvrdenia žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantné a nedôvodné, keďže predmetná úverová zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti, ktoré je pri danom druhu úverového produktu možné určiť.

18. Skôr, ako odvolací súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku z hľadiska jeho vecnej správnosti a správnosti postupu súdu v konaní, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP okrem iného najskôr posudzoval, či odvolanie bolo podané v zákonnej lehote na podanie odvolania, či odvolanie podala oprávnená osoba, či je odvolanie prípustné a či obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti.

19. Podľa § 386 písm. a) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

20. Podľa § 362 ods. 1 CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

21. Podľa § 362 ods. 2 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

22. Podľa § 362 ods. 3 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

23. Podľa § 362 ods. 4 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania.

24. Podľa § 117 CSP, lehota je súdom alebo zákonom ustanovený časový úsek na vykonanie úkonu.

25. Podľa § 121 ods. 1 CSP, lehota podľa tohto zákona môže byť určená podľa hodín, dní, týždňov, mesiacov a rokov.

26. Podľa § 121 ods. 2 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

27. Podľa § 121 ods. 4 CSP, ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

28. Podľa § 121 ods. 5 CSP, lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

29. Odvolací súd poznamenáva, že včasnosť podania odvolania je jednou z objektívnych podmienok na to, aby odvolanie vyvolalo zamýšľané právne následky. Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia. Odvolacia lehota je zákonnou lehotou, teda ju nemožno predĺžiť ani skrátiť, a to ani dohodou strán, ani rozhodnutím súdu. Do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie, urobené elektronickými prostriedkami, doručené súdu mimo pracovného času. Pre začatie plynutia odvolacej lehoty je rozhodujúce doručenie rozhodnutia. Odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie je však podané včas aj vtedy, ak bolo podané v lehote na príslušnom odvolacom súde. Pri nesprávnom poučení súdu o lehote na podanie odvolania alebo pri nesprávnom poučení o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde v dôsledku nesprávneho poučenia o súde príslušnom na podanie odvolania, ako aj vtedy, ak rozhodnutie vôbec neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania.

30. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu v danej veci zistil, že napadnutý rozsudok bol doručený žalovanej dňa 11. júla 2019, t.j. vo štvrtok. Pätnásťdňová lehota na podanie odvolania jej začala plynúť od 12. júla 2019 (od piatku) a skončila dňom 26. júla 2019, ktorý pripadol na piatok, preto v zmysle § 121 ods. 5 druhá veta CSP bol tento deň aj posledným dňom lehoty na podanie odvolania osobne na súde, na poštovú prepravu alebo elektronickou formou. Žalovaná podala odvolanie elektronicky do podateľne Okresného súdu Nitra bez zaručeného elektronického podpisu v sobotu dňa 27. júla 2019 (jeden deň po lehote), ako to vyplýva e-mailu o odoslaní odvolania, ktorý je vytlačený a zažurnalizovaný v súdnom spise. Žalovaná následne doručila súdu prvej inštancie aj fyzicky podpísané odvolanie, ktoré doručovala poštou, avšak z odtlačku prezenčnej pečiatky vyplýva, že tak učinila až 30. júla 2019, teda rovnako tak po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti v predmetnom konaní nerozhoduje odvolací súd o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia v dôsledku podaného odvolania, pretože toto odvolanie v dôsledku márneho uplynutia odvolacej lehoty na podanie odvolania žalovanej je potrebné odmietnuť.

31. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcu ako odvolanie podané oneskorene odmietol podľa § 386 písm. a/ CSP a nemohol sa už zaoberať dôvodmi odvolania ani vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vo všeobecnosti ak odvolací súd odmieta odvolanie podľa § 386 CSP, t. j. aj v prípade oneskoreného odvolania, pri posudzovaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania vychádza zo zásady úspechu v odvolacom konaní vo vzťahu k § 255 CSP. Nárok na náhradu trov konania v takomto prípade prináleží strane, ktorá nepodala odvolanie. Odmietnutie odvolania je totiž po procesnej stránke považované za neúspech v konaní.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).